

[Indenrigsministeren.]

leder sit apotek. Denne ordning kan ikke længere anses for hensigtsmæssig, idet antallet af sager vedrørende apotekerspørgsmål og sager vedrørende tilsynet med giftlovgivningens overholdelse gør det nødvendigt, at lederen af apotekerafdelingen normalt er til rådighed hele dagen. Der er i øvrigt nu en naturlig anledning til at gøre forandring, fordi den apoteker, der før tiden bestrider hvervet, har anmodet om at blive fritaget for dette.

Også andre bestemmelser i loven om sundhedsvæsenets centralstyrelse er tiden løbet fra. Den del af sundhedsstyrelsen, der i loven betegnes som den hygiejnisk-lægelige afdeling, har således nu i en længere årrække været opdelt i flere afdelinger, hver med sit speciale, normalt med en særlig specialuddannet overløge som afdelingsleder.

Sundhedsstyrelsens konsulentstab, der i forbindelse med medicinaldirektøren danner det i de nugældende lovbestemmelser hjemlede lægeråd, arbejder med ved sagernes behandling i de enkelte afdelinger. Konsulenterne, der medvirker i alle vigtige og principielle sager, men for hvis vedkommende benævnelsen „særligt sagkyndige“ formentlig bør foretrakkes, da ordet „konsulent“ jo i stigende grad anvendes som betegnelse for faste medarbejdere, er således stadig et uundværligt led i sundhedsstyrelsens opbygning. Det samlede lægeråd har gennem en længere årrække ikke fungeret som besluttende organ, således som det egentlig er forudsat bl.a. i lovens § 8, stk. 6, stk. 7 og stk. 9, men har derimod et par gange om året været samlet til en almindelig gensidig orientering. De beslutninger, der i loven forudsattes truffet i lægerådet, er — bl.a. på grund af det store antal vigtige sager — af praktiske hensyn blevet truffet af medicinaldirektøren i forbindelse med de faste overlæger og de pågældende konsulenter.

Under hensyn til den således stedfundne udvikling må jeg anse det for rigtigst, at bestemmelserne i loven om sundhedsvæsenets centralstyrelse ajourføres derved, at man ophæver de bestemmelser, der ikke mere har praktisk gyldighed, og erstatter dem med en ganske kort bestemmelse, hvorefter den nærmere fastlæggelse af

sundhedsstyrelsens forretningsgang og organisation overlades til ministeren, således som ordningen er ved andre centrale styrelser.

Om forslaget til lov om ændringer i apotekerloven skal jeg — som nævnt i indledningen — blot bemærke, at det kun drejer sig om ændringer, der nødvendiggøres af ændringerne i loven om sundhedsvæsenets centralstyrelse, idet den lovbestemte forudsætning om en erhvervsdrivende apoteker som leder af sundhedsstyrelsens apotekerafdeling vil bortfalde, såfremt det førstnævnte lovforslag måtte blive gennemført.

Med disse bemærkninger vil jeg anbefale de to lovforslag til det høje tings velvillige behandling.

Jeg skal endvidere tillade mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændringer i lov om udøvelse af tandlægevirksomhed*.

Lovforslaget tager først og fremmest sigte på at muliggøre gennemførelsen af det af Nordisk Råd anbefalede nordiske arbejdsmarked for tandlæger. Jeg kan i denne forbindelse nævne, at man også i Sverige ved en lovændring, der trådte i kraft den 1. januar 1964, har taget hensyn til det i den nordiske betænkning om nordisk arbejdsmarked for tandlæger indeholdte forslag til overenskomst mellem de nordiske lande.

Det foreliggende lovforslag indeholder endvidere en bestemmelse, hvorefter udenlandske tandlæger — der ikke vil blive omfattet af et nordisk arbejdsmarked for tandlæger — i særlige tilfælde vil kunne få tilladelse til at praktisere som tandlæge i Danmark. Forslaget svarer ganske til en tilsvarende bestemmelse i lægelovent om udenlandske læger.

Endelig foreslås det, at varigheden af den i tandlægelovens § 1, stk. 1, nr. 2), omhandlede assistenttjeneste, der ud over bestået tandlægeeksamen er en betingelse for at kunne praktisere selvstændigt som tandlæge, nedsættes fra 2 år til 1 år.

Nærværende lovforslag, der er udarbejdet efter indstilling fra sundhedsstyrelsen, har været til udtalelse i undervisningsministeriet, tandlægehøjskolerne i København og Århus samt Dansk Tandlægeforening,

[Indenrigsministeren.]

som alle i princippet har tiltrådt forslaget med den undtagelse, at tandlægeforeningen er betænkelig ved forslaget om, at ikke-nordiske tandlæger i særlige tilfælde skal kunne få tilladelse til at praktisere i Danmark. Jeg har imidlertid ikke ment at burde lægge vægt på denne betænkelighed, da som før nævnt en tilsvarende bestemmelse gennem lang tid har været gældende for udenlandske læger.

Idet jeg i øvrigt tillader mig at henvise til de lovforslaget ledsagende bemærkninger, skal jeg anmode tinget om en hurtig og velvillig behandling af forslaget.

Jeg skal endelig tillade mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om erhvervsskattens afløsning i visse kommuner m. v.*

Forslaget går ud på en 2-årig forlængelse dels af den i 1959 gennemførte afløsningsordning for erhvervsskatten i 9 byområder, dels af fikseringen af de økonomiske udligningstilsvare, der betales af Frederiksberg og Gentofte til Københavns kommune. De to ordninger, der siden 1959 er blevet forlænget to gange, nemlig i 1962 og 1963, har begge karakter af en erstatning til centralkommunen i forbindelse med ophævelse af kommunal erhvervsbeskatning af omegnskommunernes skatteydere. Erhvervsbeskatningen faldt bort i de 9 byområder i 1959, men var allerede i 1937 bortfaldet mellem København på den ene side og Frederiksberg og Gentofte på den anden. De i forbindelse med erhvervsskattens ophævelse i visse byområder i 1959 fastsatte tilsvare udgør årligt i alt godt 20 mill. kr., hvoraf ca. 15 mill. kr. betales København af dennes omegnskommuner.

Selv om afløsningstilsvarene har været fikseret siden 1959-60, har der alligevel som følge af den stedfundne almindelige forøgelse af den kommunale personbeskatning fundet en ikke uvæsentlig formindskelse af tilsvarebeløbenes betydning sted. Medens afløsningstilsvarene i skatteåret 1959-60 således betød en belastning for de betalende omegnskommuner svarende til gennemsnitlig ca. 7 pct. af deres udskrivning af opholdskommuneskat, udgør tilsvarebeløbet for indeværende skatteår kun gennemsnitlig ca. 4 pct. af omegnskommune-

nes udskrivning af opholdskommuneskat. De i 1959 fikserede udligningstilsvare, der årligt svares til Københavns kommune, udgør ca. 16,8 mill. kr. for Gentoftes vedkommende og ca. 8,1 mill. kr. for Frederiksbergs vedkommende.

Når de omhandlede afløsnings- og udligningsordninger nu atter foreslås forlænget uændret, er motiveringen i det væsentlige den samme som ved sidste forlængelse, nemlig at undgå de mindre heldige virkninger, en revision af ordningerne vil kunne have på forløbet af de forhandlinger og undersøgelser, der stadig finder sted i Hovedstadskommunernes Samråd angående løsningen af en række organisatoriske og økonomiske problemer inden for hovedstadsområdet. Jeg mener heller ikke at kunne se bort fra, at arbejdet i forskellige udvalg, såsom udvalget vedrørende forenkling af ejendomsbeskatningen og byrdefordelingsudvalget, vil kunne få betydning for udformningen af den eventuelle fremtidige udligning mellem visse kommunegrupper.

Under hensyn til de nævnte uafklarede forhold har jeg ment at burde foreslå en yderligere udskydelse af revisionen af denne lovgivning, og jeg har i så henseende ikke fundet, at udskydelsen bør ske for et kortere tidsrum end 2 år.

Med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen): Her ved har jeg den ære for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændring i lov om erhvervsmæssig uddannelse af ikke-faglærte arbejdere samt forslag til lov om ændring i lov om beskæftigelse og uddannelse af unge.*

Begge disse love indeholder en bestemmelse om, at forslag til revision af loven vil være at fremsætte i indeværende folketingsår.

De ændringsforslag, jeg fremsætter, går begge ud på at ændre denne bestemmelse, således at forslag til revision af loven vil være at fremsætte senest i folketingsåret 1967-68.

Der er altså alene tale om at udskyde revisionen af disse love i 3 år, og der stilles ikke i øvrigt forslag om ændringer i de nævnte love.